

РЕШЕНИЕ

№ 12636

гр. София, 10.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разглежда дело номер **1725** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „АСТЕЛС“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор М. К., срещу Ревизионен акт /РА/ № СФД23-РД77-189/06.11.2023 г., издаден от органи по приходите – служители на Столична общинска администрация в административното производство по чл. 152 ДОПК, потвърдено с Решение № СОА24-РД28-4/10.01.2024 г. по жалба с рег. № СФД23-ТД26-5954-(1)/29.11.2023 г. по описа на Столична община, постановено от В. А. Т., кмет на Столична община.

С ревизионния акт са установени задължения по ЗМДТ на „АСТЕЛС“ АД в размер на 84 046 лева, ведно с лихви за данъчни периоди от 01.01.2016 г. – 31.12.2020 г., в т. ч. за данък за недвижими имоти /ДНИ/ в размер на 27 797,54 лв., за лихви ДНИ – 14 852,48 лв., за такса битови отпадъци /ТБО/ в размер на 27 199,48 лв., за лихви ТБО в размер на 14 196,50 лв., дължими по отношение на собствените на дружеството недвижими имоти, находящи се на територията на Столична община, подробно описани в оспорвания РА.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт. Излагат се доводи за неправилно приложение на материалния закон, допуснати процесуални нарушения и липса на обосноваване. Жалбоподателят излага доводи, че изводите на приходния орган за установените задължения за ДНИ и ТБО за процесния период са неправилни и незаконосъобразни. Мотивира, че е ревизионното производство, въз основа на което е издаден оспореният ревизионен акт, е недопустимо, тъй като за процесния период и със същия предмет е издаден АУЗД № СОА21-

ТД26-4870(13)/08.07.2021 г., който АУЗД е бил оспорен и отменен с Решение № 7248 по адм. д. № 1360/2023 г. на Върховен административен съд. Допълнително излага твърдения, че ревизионното производство, приключило с оспорвания в настоящото производство РА, достига до същите изводи и стойности, идентични с изложението в АУЗД № СОА21-ТД26-4870(13)/08.07.2021 г., окончателно отменен с Решение № 7248 по адм. д. № 1360/2023 г. на Върховен административен съд. Излага твърдения, че данъчният период, предметът и изходните данни, предоставени от ревизираното дружество, както и резултатите, до които е достигнал ревизиращият орган, са идентични.

Допълнително излага твърдения, че в проведеното ревизионно производство са допуснати съществени процесуални нарушения относно начина на провеждане на ревизията и възможността за ревизираното лице да участва в процеса по установяване на задълженията на ДНИ и ТБО. Релевират се твърдения за неспазване разпоредбите на чл. 2-6, във вр. с чл. 35-37, ал. 1 ДОПК, както и разпоредбите на чл. 6, ал. 1, чл. 7, ал. 1, чл. 9, ал. 2 и ал. 4, във вр. с чл. 12, ал. 1 и чл. 13 АПК, във вр. с ДР на ДОПК. Излагат се твърдения, че в хода на ревизията не са предприети всички действия за установяване на фактите и обстоятелствата от значение за законосъобразното определяне на задълженията за ДНИ и ТБО на ревизираното лице. Излагат се твърдения, че поради поискано в разрез с изрично изискване закона представяне на нотариално заверено пълномощно от страна на приходния орган, за упълномощеното от страна на ревизираното дружество лице за получаване на съответните документи, Заповед за възобновяване на ревизия с изх. № СФД23-РД74-2/13.07.2023 г., както и Искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице /ИПДПОЗЛ/ с изх. № СФД-ТД-26-3517/13.07.2023 г. не са били надлежно връчени на ревизираното лице. Въпреки това счита, че ревизираното лице надлежно е представило изискваните документи с писмо с вх. № СФД21-ТД26-1427(1)/08.12.2021 г., както и с писмо с вх. № СФД22-ТД26-452/09.02.2022 г. още в самото начало на ревизията, преди заповедта за спиране на същата. Допълнително излага твърдения, че Заповедта за изменение на заповед за възлагане на ревизия, не е била надлежно връчена на ревизираното лице.

Релевират се твърдения, че при издаването на РА не са спазени изискванията за форма съгласно чл. 59, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 3, ал. 2 ДОПК, като счита, че административният акт е издаден без задължителното съдържание на фактическите и правни основания за издаването му – в разрез с изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Излага се твърдение, че при същото процесуално нарушение, ВАС в Решение № 7248 по адм. д. № 1360/2023 г. е посочил нарушението като основание за отмяна на АУЗД № СОА21-ТД26-4870(13)/08.07.2021 г. Твърди, че при издаване на оспорения РА не са взети предвид представени от страна на ревизираното лице възражения, документи, в т. ч. данъчна оценка, издадена с Удостоверение № [ЕГН]/14.04.2021 г., както и 9 бр. данъчни декларации по реда на чл. 14 ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/30.11.2015 г.

Възразява срещу определяне задължението за такси битови отпадъци като излага доводи, че се явяват неоснователни твърденията на ревизиращия орган, че ревизираното дружество не е оспорило установеното публично задължение за ТБО във връзка с ревизираните имоти. Оспорва така определените данъчни оценки на ревизираните собствени обекти. По отношение на имот с парт. № М1409208_060919_14 прави възражение, че задълженията за ТБО за периода 2017-2020 г. са платени изцяло с платежно нареждане от 18.10.2023 г., както и взети предвид при постановеното Решение № 7248/03.07.2023 г. на ВАС по адм. д. № 1360/2023 г. и счита новото им установяване за недопустимо. Излага доводи за изтекла погасителна давност, по смисъла на чл. 172 ДОПК, като счита, че предвид отменения акт за установяване на публично вземане, давността не се смята прекъсната. Прави искане на основание чл. 157, ал. 2 ДОПК за спиране

изпълнението на обжалвания РА. Мотивира, че е налице предварително обезпечение, което в пълен размер обезпечава вземането по преценка на публичния изпълнител, което обуславя предпоставките за спиране изпълнението на РА по чл. 153, ал. 5 ДОПК. Счита, че наложеното обезпечение чрез възбрана на посочения в жалбата недвижим имот изцяло покрива главница и лихви, определени с оспорения РА, поради което счита, че изпълнението му следва да бъде спряно.

В проведени открити съдебни заседания, редовно призован, жалбоподателят се представлява от адв. Д. П. и адв. Н. Н., САК, които поддържат жалбата. Молят съда да отмени така атакувания ревизионен акт като незаконосъобразен. Претендират се разноски.

Ответникът – кмет на Столична община, чрез гл. юрк. Ж. Д.-П. прави искане за отхвърляне на жалбата по съображения, изложени в решението и оспорения РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Съдът, въз основа на представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № СФД21-РД01-125/15.09.2021 г. е възложено извършването на ревизия на дружеството-жалбоподател. Заповедта, ведно с Искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице с изх. № СФД21-ТД26-1427/17.09.2021 г. са изпратени за връчване по компетентност до Дирекция „Местни данъци и такси“ [населено място] с писмо с изх. № СФД21-ДИ05-1306/22.10.2021 г. Същите са връчени на упълномощено лице на 24.11.2021 г. и са върнати в Отдел „Р.“ с писмо № СФД21-ДИ05-1306-[1]/07.12.2021 г. на [община]. Във връзка с образувано в АССГ адм. д. № 12312/2021 г. по жалба срещу издаден АУЗД № СОА21-ТД26-4870(13)/08.07.2021 г. е изготвено Искане за спиране на ревизия с № СФД22-ВК66-64/28.01.2022 г., като е издадена Заповед за спиране на Ревизия с № СФД22-РД72-1/28.01.2022 г., връчена на 02.03.2022 г. на представляващия дружеството М. Й. К., като са извършени допълнителни процесуални действия от ревизиращия орган и са представени обяснения и изискани документи, подробно описани в оспорения РА /л. 27-31 от делото/.

За резултатите от проведената ревизия е съставен Ревизионен доклад № СФД23-ТД26-4925/25.09.2023 г., издаден от К. М. Г., на длъжност главен инспектор – ръководител ревизия и И. С. С., на длъжност главен инспектор. Срещу ревизионния доклад в законоустановения срок съгласно чл. 117, ал. 5 ДОПК е подадено писмено възражение от ревизираното лице с вх. № СФД23-ТД26-554/26.10.2023 г. Ревизиращият екип не е кредитирал подадените писмени възражения на ревизираното лице, освен в частта, с която се определя коефициент БС за обекти складове, като в издадения оспорен РА ревизиращият орган е взел предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 6, т. 1 от Приложение № 2 ЗМДТ.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № СФД23-РД77-189/06.11.2023 г., издаден от органи по приходите – служители на Столичната общинска администрация и е връчен на жалбоподателя на 20.11.2023 г. на пълномощник на дружеството – Б. Л. Г..

При обжалване по административен ред ревизионният акт е потвърден с Решение № СОА24-РД28-4/10.01.2024 г. на кмета на Столична община, В. А. Т..

В хода на съдебното производство е приета административната преписка с всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства. По делото е допусната и назначена ССЧЕ. Съгласно приетото Заключение от 09.09.2024 г. на въпрос № 1 да се отговори коя от цитираните в ревизионния акт декларации е използвана при изчисленията в РА, вещото лице Е. А. дава заключение, че съгласно чл. 17, ал. 1 ЗМДТ отчетната стойност на земята е в размер на 466 194 лв., като вещото лице е сравнило отчетните стойности по години и констатира, че сравнението показва отчетната стойност на недвижимите имоти, използвани при определяне на задълженията

на ответника по делото, да са еднакви с тези по данъчна декларация по чл. 17 с вх. № 1409-290/17.12.2009 г.

На въпрос № 2 – с каква сума би се намалила общата сума на задълженията в ревизионния период, ако се изчисли на основание информацията от декларациите от 30.11.2015 г., вещото лице констатира, че за периода 2016-2020 г. дължимите задължения за ТБО по процесните обекти, определени с оспорвания РА, са в размер на 27 199,48 лв., като за същия период задълженията, определени с експертизата, са в размер на 18 958,54 лв.

На въпрос № 3 – представената по делото данъчна оценка от 14.04.2021 г. дали съответства на данъчната оценка на обектите, цитирани в оспорения РА, вещото лице отговаря, че сравнението на данъчните оценки, определени със Справка за коефициентите при изчисляване на данъчните оценки с вх. №[ЕИК]/14.04.2021 г. и данъчните оценки, определени в обжалвания РА, показва, че данъчните оценки, определени с РА не съответстват с тези, определени в справката от 14.04.2021 г.

На допълнително поставените въпроси при проведено открито съдебно заседание на 24.09.2024 г., с допълнение към заключението от 10.09.2024 г., на първия допълнително поставен въпрос – да се представи заключение, в което се извършват математически точни изчисления, като същите са съобразени с всички влияещи на стойността на коефициенти на инфраструктура и съответно отражението им по отношение на стойността на данъчната оценка, вещото лице излага, че след подробни калкулации за определяне на коефициента за инфраструктурата за процесните недвижими имоти се определя и данъчната им оценка. На тази база именно е определено задължението за по години за данък недвижими имоти. Задълженията, определени от експертизата, в сравнение с тези, определени в оспорения РА, са с 6331,67 лв. по-малко. На втори допълнителен въпрос – да се изчислят лихвите към датата на издаване на РА, вещото лице отговаря, че изчислените в експертизата лихви са с 11 540,15 лв. по-малко от тези, начислени с РА. На трети допълнителен въпрос, вещото лице отговаря, че съгласно Заключение от 10.09.2024 г. в Задача № 3 са сравнени данъчните оценки, определени със Справка за коефициентите при изчисляване на данъчните оценки с вх. №[ЕИК]:14.04.2021 г. с данъчните оценки, определени в оспорения РА. Сравнението показва, че данъчните оценки, определени в РА, не съответстват с тези определени в справката от 14.04.2021 г.

В съдебно заседание на 24.09.2024 г. вещото лице поддържа изготвената експертиза. В съдебно заседание на 22.10.2024 г., вещото лице А. отговаря на поставени от страна на жалбоподателя въпроси, както следва: моли последната графа от заключението от 10.09.2024 г., релевантно 2021 г., да не се приема към подаденото от нея заключение. Вещото лице е сравнявала отчетни стойности, а това е данъчна оценка, според вещото лице. На въпроси от страна на ответника, вещото лице отговаря по следния начин: вещото лице А. е взела информацията за площите на процесните сгради Ф. цех и Цех № 4 от декларацията по чл. 14 от 2015 г., като е разгледала документите за собственост на ревизираното лице и е обърнала внимание, че е налице разлика между площите на имотите, но задачата на експертизата не е включвала работа по документите за собственост – същата е следвало да установи какви са отчетните стойности на обектите по декларациите по чл. 14 ЗМДТ.

В хода на производството са представени и приложени по делото 5 бр. счетоводни документи – Анализ на дълготрайни активи на дружеството-жалбоподател /л. 391-395 от преписката по делото/. В хода на производството е приложена и административна преписка № СОА21-ТД26-4870/2021 г. по издаване на АУЗД № СОА21-ТД26-4870(13)/08.07.2021 г. /л. 426-513 от делото, том II/. В хода на производството не са ангажирани или представяни допълнителни доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:
Жалбата е подадена в преклузивния 14 - дневен срок по чл. 156 от ДОПК, от лице, което има правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

На основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, както и валидността на акта, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Процесният ревизионен акт е издаден от компетентен орган, от органи по приходите – служители на Столична общинска администрация в административното производство по чл. 152 ДОПК.

Ревизионният акт, ЗВР, РД са надлежно подписани от компетентния орган за издаването им, като същите са приложени на хартиен носител по преписката на делото.

Спазена е предписаната от закона писмена форма, с всички задължителни реквизити, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна допълнително установените задължения за местен данък и такса битови отпадъци. Допуснати съществени процесуални нарушения не се установяват, като наличието на такива не може да представлява самостоятелно основание за отмяна на акта, предвид разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК.

По приложението на материалния закон:

Жалбоподателят е представил доказателства за собственост относно недвижими имоти – земя и построени в нея 9 бр. сгради /така нотариални актове на стр. 289 и сл./. Имотите са придобити през 2001 г. Те са и декларирани с декларация от 2001 г. В оспорения РА е посочено по какъв начин е изчислена данъчната оценка на земята, както и на построените прилежащи сгради. Изложени са и мотиви относно приложимите коефициенти към данъчната оценка от удостоверение от 14.4.2021 г. – съгласно Приложение № 2 ЗМДТ. Съгласно посоченото Приложение е използвана базисната данъчна оценка плюс посочените там и съобразени с Приложението корекционни коефициенти. По аналогичен начин е определена и ТБО. Съгласно Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, чл. 19, ДНИ се определя върху по-високата между отчетната стойност и данъчната оценка. Ето защо и доколкото се установява, че данъчната оценка /определена по посочения по-горе и в съответствие с приложимите норми начин/ е по-висока от отчетната стойност, то следва да се направи извод, че правилно е приложен чл. 19 ЗМДТ. Въпреки това, настоящият съдебен състав счита, че следва да се кредитира и заключението по ССЧЕ доколкото в него като основа за отговор на поставените задачи е възприета данъчната оценка на имотите. Доколкото е приложима по-високата данъчна оценка, съдът споделя становището на жалбоподателя, че следва да се приложи отчетната стойност по декларацията от 2015 г., а не тази по декларацията от 2020 г. Настоящият съдебен състав не споделя мнението на ответника, че декларацията от 2015 г. е неотносима, доколкото предмет на спора е облагането с ДНИ за периода 2016-2020 г.

Настоящият съдебен състав не споделя становището на ответника, че жалбоподателят не е представил счетоводни данни за отчетните стойности на ревизираните имоти, напротив – същите са представени действително както по административна преписка № СОА21-ТД26-4870/2021 г. по издаване на АУЗД № СОА21-ТД26-4870(13)/08.07.2021 г. /л. 426-513 от делото, том II/, така и в хода на производството са представени и приложени по делото 5 бр. счетоводни документи – Анализ на дълготрайни активи на дружеството-жалбоподател /л. 391-395 от преписката по делото/. Производството по административна преписка № СОА21-ТД26-4870/2021 г. по издаване на АУЗД № СОА21-ТД26-4870(13)/08.07.2021 г. правилно е тълкуван като

отделно административно производство по смисъла на АПК от страна на ответника, но безспорно изходът от административното производство се явява обуславящо в условията на преюдициалност спрямо настоящото административно производство, доколкото настоящият състав споделя становището на жалбоподателя, че се касае за идентичен данъчен субект, идентичен данъчен период и по отношение на идентични сгради, облагаеми с местен данък и такса битови отпадъци. Настоящият състав не споделя становището на ответника, че не може да бъде установено дали същите са подписани от страна на счетоводител. В процесуалното законодателство са предоставени способи за установяване истинността на представени документи и положените върху същите подписи, като ответникът не е ангажирал доказателствени средства, нито поискал назначаването на съответната експертиза за установяване дали действително подписът върху представените счетоводни документи принадлежи на счетоводител.

При определяне на задълженията за ДНИ за всеки от имотите за всяка от процесните години, административният орган е следвало поотделно да се позове освен на декларацията, с която е деклариран той, като при това се обоснове защо съобразява съответната декларация при определяне на задължения за всяка от годините, така и на размера на данъчната оценка за всяка от петте години за всеки от имотите и на начина на формирането ѝ. По отношение на установените за внасяне задължения за ТБО в тази част същото се отнася за отчетната стойност на имотите, така както е деклариран от дружеството с конкретната декларация, като съобрази коя декларация следва да вземе предвид и се обоснове за решението си. В случая цитирането на правните основания за издаването на процесния РА от ЗМДТ, Наредбата за определяне на местните данъци на Столичен общински съвет (СОС), Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община и решения на СОС във връзка с размера на ТБО, не е достатъчно и не може да замести посочената липса, относима към фактическите основания за издаването на акта. Касае се за порок в съдържанието на акта в тази част – липса на посочено фактическо основание за издаването му, което следва да е вписано в него или в друг документ, към който той препраща. В този случай то ще се включи в предмета на доказване като материална предпоставка за издаването му, респективно следва да бъде съобразено при извършения контрол за законосъобразност от съда в контекста на проведеното доказване от страна на административния орган на фактическите основания, посочени в РА, съобразно дадените му с определението за насрочване указания по разпределението на доказателствената тежест. Пропускът на администрацията да включи правно релевантни факти като фактически основания за издаване на РА е неотстраним в производството по оспорването му и изключва допустимостта на установяването на тези факти, а съответно и решаването на правния спор с обвързването на правни последици с тях. Задължението по чл. 59, ал. 2, т. 4, предл.

1 АПК изисква обективирането в административния акт на конкретни твърдения за настъпили юридически факти, включени във фактическия състав на правната норма, каквото в случая отсъства. Налице е достатъчно основание РА да бъде преценен като незаконосъобразен в така обсъжданата част при извършения контрол за законосъобразност от страна на настоящия състав.

Водим от гореизложеното, съдът счита жалбата за основателна.

При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на жалбоподателя се дължат разноски. Жалбоподателят претендира разноски за държавна такса и допълнително сторените разноски в хода на производството, в т. ч. разноски за изготвяне на ССЧЕ, като жалбоподателят не е претендирал разноски за процесуално представителство и не е представил списък с разноски по чл. 80 ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, поради което въпреки изхода на спора, не се присъждат в негова полза разноски за адвокат.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № СФД23-РД77-189/06.11.2023 г., издаден от органи по приходите – служители на Столична общинска администрация в административното производство по чл. 152 ДОПК, потвърдено с Решение № СОА24-РД28-4/10.01.2024 г. по жалба с рег. № СФД23-ТД26-5954-(1)/29.11.2023 г. по описа на Столична община, постановено от В. А. Т., кмет на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „АСТЕЛС“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК разноски в общ размер на 1114 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението.

Съдия: